Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-5 У. 13604/19
04.05.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Дамјаном Анђелковићем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из села ..., општина ..., кога заступа Владимир П. Радовановић, адвокат из Пожеге, Краља Александра 18/2, ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-00038/2019-01 од 15.07.2019. године, у предмету престанка радног односа са правом на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.05.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-00038/2019-01 од 15.07.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцу А.А. из села ..., општина ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива одбијена је жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења Министарства унутрашњих послова Републике

Србије, помоћника министра - начелника Сектора за људске ресурсе 08 број 313/19 од 11.03.2019. године, донетим у извршењу решења туженог, број 118-00-35/2018-01 од 26.02.2018. године, којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Полицијској испостави, Одељењу полиције, Полицијској управи за Гњилане, Координационој управи за Косово и Метохију, дана 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Ставом 2. диспозитива оспореног решења, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка и то за састав жалбе у износу од 33.000,00 динара.

Тужбом, поднетом преко пуномоћника дана 24.08.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је тим решењем, донетим у поновном поступку, поступљено противно примедбама Управног суда из пресуде, број II-2 У. 6875/14 од 23.04.2015. године, односно број II-4 У. 12021/15 од 07.12.2017. године, будући да тужени орган у оспореном решењу није навео ниједан правни основ за престанак радног односа тужиоца, прописан Законом о полицији, Законом о државним службеницима, или Законом о раду. Наводи да се тужени орган поново позива на закључке Владе Републике Србије и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија, иако је управо из тог разлога Управни суд поништио раније решење туженог органа, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења. Такође, наводи да се тужени орган поново није упуштао у суштину ствари и да је оспорено решење донео без потпуне и правилне оцене кључних разлога наведених у жалби, као и да се тужени орган непотребно бавио питањем законитости наведене Уредбе. Указује да оспорено решење не садржи све разлоге о одлучним чињеницама и доказима на основу којих је донета одлука у смислу одредбе члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, при чему, тужени орган поново не третира конкретне разлоге наведене у жалби против првостепеног решења, већ поново кроз невероватне разлоге даје потпуно лаичко тумачење прописа. Са ових и осталих разлога ближе описаним у тужби, предлаже да Суд, након одржане усмене јавне расправе, уважи тужбу, поништи оспорено решење и у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом ће тужиоца вратити у радни однос на радно место на којем је радио до незаконитог престанка радног односа, или да уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање. Трошкове тражи и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара и за судске таксе у износу по Таксеној тарифи.

Тужени орган је доставио списе предмета који се односе на предмет овог управног спора и одговору на тужбу у коме је навео да остаје при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења, између осталог, произлази да је првостепени орган поступао узимајући у обзир и раније донете пресуде Управног суда и раније донета решења туженог органа. Тужени орган, затим, даље наводи да је ценећи наводе изнете у жалби у делу навода који се односе на законитост Уредбе о условима за

остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија („Службени гласник РС”, бр. 115/13 и 42/14), утврдио да је наведени пропис донео надлежни орган тј. Влада, као и да за тај пропис, други надлежни орган – Уставни суд није донео одлуку којом је утврдио његову неуставност и незаконитост. С тим у вези, будући да наведена уредба није од стране надлежног суда оцењена неуставном или незаконитом и уклоњена из правног поретка, односно да она важи, као и да су управни органи или други судски органи у доношењу одлука везани важећим прописима и да се не могу упуштати у оцену уставности и законитости подзаконских аката, тужени орган оцењује да су у решавању радноправног положаја запосленог који је радио у Министарству унутрашњих послова у организационој јединици и на радном месту који су територијално били везани за одређену аутономну покрајину, а у сврху чијег решавања је поменута уредба и донета, иста има и применити. У вези са наводима жалбе да је првостепени орган позивањем на Уредбу коју је донела Влада, повредио одредбе материјалног права, тужени орган налази да је у поступку одлучивања о радноправном положају запослених у Министарству унутрашњих послова, сагласно одредби члана 169. Закона о полицији („Службени гласник РС”, бр. 101/05, 63/09, 92/11, 64/15), који је био у примени у време доношења одлука да тужиоцу, полицијском службенику престаје радни однос са правом на пензију и којом је прописано да се на положају, дужности, права и одговорности запослених у Министарству, примењују прописи о радним односима у државним органима, ако тим законом и прописима донетим на основу тог закона, није друкчије одређено, имају се применити одредбе посебног прописа којим је уређено остваривање права запослених, тј. државних или полицијских службеника у Министарству унутрашњих послова – и то стога што се ради о одредбама посебног прописа, који искључују примену одредаба општег прописа који се односи на радноправни положај државних службеника у другим државним органима и одредбе општих прописа о раду, којима се уређује радноправни положај запослених који нису на сталном раду у држаном органу, већ се налазе на раду код другог послодавца. Тужени, даље, закључује да када је посебним прописима утврђено на који начин запослени у Министарству унутрашњих послова остварују неко од права, онда се тај пропис непосредно примењује и искључује примену општих прописа на остваривање права у конкретној ситуацији. Са ових и других разлога, ближе наведених у оспореном решењу, тужени орган је оценио да је правилно поступање првостепеног органа што је у поновном поступку утврдио исти датум са којег престаје, односно настаје поменуто право, с обзиром на то да се није променило чињенично стање у погледу датума престанка радног односа жалиоца који је одређен Закључком Владе 05 број 11-10643/2013 од 9. децембра 2013. године и Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија („Службени гласник РС”, бр. 115/13 и 42/14), који прописи су још увек део правног поретка Републике Србије. Имајући у виду изнето, тужени орган је применом одредбе члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у ставу првом диспозитива, а ставом другим, с позивом на одредбе члана 85. став 6. и 87. став 2. Закона о општем поступку, одбио захтев за накнаду трошкова поступка.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на његову штету, јер је решење донето супротно схватању суда изнетим у пресудама суда, II-2 У. 6587/14

од 23.04.2015. године и II-4 У. 12021/15 од 07.12.2017. године, којима је, између осталог, указано да, како првостепени, а ни тужени орган у свом решењу, не наводе ниједан правни основ престанка радног односа тужиоца који прописују важећи Закони који регулишу област радних односа, а будући да се у конкретном случају ради о престанку радног односа запосленог у Министарству унутрашњих послова, чији су положај, права, обавезе и одговорности регулисани Законом о полицији, Законом о државним службеницима, Законом о раду, то је, према оцени Управног суда, дошло до повреде Законом прописаних услова приликом доношења појединачне одлуке о престанку радног односа. Ово тим пре, што се првостепеним решењем, утврђује престанак радног односа тужиоцу, са правом на посебну пензију, коју прописује Уредба о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013. године („Службени гласник РС“ , број 115/2013 од 26.12.2013. године).

Имајући у виду наведене пресуде Суда, као и разлоге дате у образложењу оспореног решења, Суд налази да је тужени орган, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, својим активним непоступањем поступио противно примедбама суда у погледу поступка изнетим у наведеним пресудама суда, јер се у конкретном случају управни органи поново позивају само на закључке Владе РС и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, која у уводу не садржи пропис Републике Србије, по основу кога је доносилац донео Уредбу, а не примењују одредбе Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09), као ни одредбе Закона о полицији, („Службени гласник РС“, бр101/05...92/11), којим се као посебним законима, уређују права и дужности државних службеника и намештеника, односно полицијских службеника. Због наведеног, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива.

Разматрајући предлог тужбе да Суд својом пресудом реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, Суд налази да природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, као и да је економичније и целисходније да учињене повреде надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене јавне расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, што је Суд могао да цени на основу стања списа предмета, без одржавања јавне расправе. Са наведених разлога, Суд није прихватио захтев тужиоца за одржавање јавне расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба Суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима поступка из става II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба чланова 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), а које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, те су тужиоцу признати трошкови награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, применом тарифног броја 43. („Службени гласник РС“, број 121/12... 37/21), као и трошкови на име судске таксе за подношење тужбе у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 980,00 динара, све у укупном износу од 17.870,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 04.05.2022. године, II-5 У. 13604/19

Записничар,
Дамјан Анђелковић,с.р.

Председник већа-судија,
Драган Јовановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ